

Történelmünket, nyelvünket, kultúránkat és hagyományainkat koronként eltérően ítéljük meg, csakúgy, mint nemzetünk nagyjait is. Szent István személye körül évszázados a bizonytalanság; ki így, ki úgy ítéli meg személyiségét, tevékenységét.

ÓH, SZENT ISTVÁN, DÍCSÉRTESSÉL

Szent István, az Árpádház első királya életművét sokan dicsérik, de az utóbbi időben legalább olyan sokan — ha nem többen — el is ítélik. Bűnéül szokás fölróni, hogy a vérszerződés ősi törvényével szembeszegülve, úgymond magához ragadta a hatalmat a jogos örökös Koppánnal szemben. Rossz szemmel nézik, hogy *Intelmek* című munkájában túlzott érdeklődést mutatott az „idegenek” iránt. Őseink pogány hitével szemben pedig a világalomra törekvő nyugatrómai kereszténység zászlóvivőjévé vált, aminek érdekében Bajorországból hozatott magának feleséget.

Bajorországot ne tekintsük mumusnak, hiszen hun-avar rokonaink elgermánosodott maradékai éltek, és élnek ott ma is (avar-bavar); Hont és Pázmány bajor lovagok neve aligha germán eredetű. Az *Intelmek* szövegpárját pedig megtaláljuk ókori perzsa írásokban, ami szerint a soknemzetiségű állam eszméje nem újkeletű. Koppánnal szembeni erőteljes, mondhatni zsarnoki föllépése és a római rítusú kereszténységre való térítése azonban kétségtelen tény, aminek célja — egyebek között — a magyarság megmaradásának biztosítása volt.

A magyarság azoknak az embertömegeknek összessége, akik magyarul beszélnek, a magyar nyelvű népek pedig az ismert történelem kezdetei óta folyamatosan fogynak. A trianoni nagy tragédia eltörpül amellet a felmérhetetlen nemzetvesztés mellett, ami Atilla nagykirály halála után érte a hun-magyar nyelvű népek millióit. Atilla Hungáriája sokkal nagyobb területet foglalt el, mint a máig gyászolt Nagy-Magyarország. Beletartozott nyugat felé a mai bajor és cseh-morva terület, északon Lengyelország, délen a ma már szláv népek által lakott térségek jó része, egészen a görög határig, Bulgáriát is beleértve. Romániáról akkor még nem esett szó. Keleten pedig magában foglalta a sztyeppe övezet jelentős részét. Atilla halála után a szétesett birodalom néptömegeire kelet felől a bizánci ortodoxia, nyugat felől pedig a majdani Német-római Birodalom csíráit magában hordozó erők vetették ki hálójukat. A cél a teljes hatalom megszerzése volt a fegyverforgatókból és szorgalmas szántóvető, állattartó és kétkezi munkásokból összeálló hatalmas néptömegek fölött,

aminek jól bevált, ma is használatos eszközöként a hittérítést vetették be a győztesek.

Ennek lényege, hogy az új Isten tiszteletét csakis az új vallás adta kereteken belül lehet gyakorolni, az egyház ezért cserébe robotot ír elő, adót, dézsmát, harácsot szed olyan mértékben, ahogy neki tetszik.

A hittérítés tehát nagy üzlet, ami azonban csak úgy működik, ha az emberek értik, amit a papok mondanak nekik, így létre kellett hozni egy „egyházi nyelvet”. Ez a nyelv a szláv lett, aminek alapszókinccse a hun-magyar nyelvből került ki. Ennek bizonyága a nyelvészek által összehordott szógyűjtemény, a magyar nyelv történeti - etimológiai szótára (TESZ), amelyben a hun-magyar szavak ezreit találjuk szlávosan torzult változatokban. A szlávok nem antropológiai, hanem csakis nyelvi-kulturális kategória! Szláv embertípus sincs tehát, közöttük a magas, szőke kékszeműtől a tömzsi, szőrös feketéig mindenféle típus előfordul. Előbbi főként az északi, utóbbi a balkáni térségre jellemző. A szláv népképek sem értelmezhetők szláv nyelven, így pl. — többek szerint — a csehek a Csák nemzetség maradványai, a morvák mór-avarok, a horvátok Kovrát népe, az ukránok pedig Ugor-hon lakói. A belorusz népképe talán Bál nevét őrzi, a tótok meg lehetnek éppen az egyiptomi Thot népe, ókori nemesfémbányászok maradványai. A kialakuló szláv nyelvtengerbe a helyi őslakók éppúgy belevesztek, mint a hun birodalom néptömegeinek maradványai.

Az ötödik század óta létező szláv nyelv (születése egybeesik a Hun Birodalom pusztulásával!) az indoeurópai nyelvek rendszerére épült, megtartva a helyi őslakók és a hun-magyar népek szókinccsének jelentős részét, ami nagyban megkönnyítette a teljes elszlávosodást. A szándékosan megváltoztatott nyelvtan pedig oda vezetett, hogy a dolgozó néptömegek — elveszítvén a magyar anyanyelv logikai rendszere adta sajátos szellemiségüket — mind többet veszítettek értelmi képességeikből, aminek eredménye, egyebek mellett, az együgyű totocskák tömeges megjelenése is. (A nyelvcserevel összekötött erőszakos hittérítés jó módszernek bizonyult. Ugyanezt vetették be ezer évvel később Dél-Amerika őslakosságának teljes kifosztása és szellemi ellehetetlenítése céljából, a hunok eltűntetéséhez hasonló, tökéletes sikerrel. Ott a kecsua nyelv ugyanazt a szerepet töltötte be, mint itt a szláv.)

A bizánci ortodoxiát párszáz év alatt túlnőtte az elszlávosított népmilliókra, a szolgákra alapozó oldalág, ami Pravoszláv vallásként önállósodott. Vezetője a moszkvai pátriárka, akiről jó tudni, hogy magát Róma örökösének tekinti mindmáig. (Pravo=igaz, szláv=szolga, a szolgák igazsága, az első proletár-bolsevik mozgalom,

ami ekkor még nem ateista jellegű. Nem véletlen, hogy a huszadik század népbetegsége, a kommunizmus is a szláv népek körében terjedt a legnagyobb hatásokkal.)

A nyugati végeken ugyanakkor a germán népeknek sikerült a hun maradványokat elnémetesíteni Róma közbenjárásával.

Magyarként csak a nagy-magyarországi területek maradtak meg, és itt Árpád apánk tudatos, előre elhatározott és gondosan megtervezett bejövetele minden kétséget kizáróan nemzetmentő esemény volt! Ha nem jönnek, és nem veszik át az irányítást, akkor a megmaradt hungáriai nép végérvényesen elszlávosodott volna. Ekkor már javában folytak a szláv állam megalapításának munkálatai; Cirill és Metód a szellemi élet megteremtői, a legendás Svatopluk pedig (SZVaTo=SzaVaTo=SZaBaTo, vagyis nem szolgál! PL=PÁL, uK=üK, vagyis utód, valójában: Szabad Pál fia) hadsereget szervezett, így éppen időben történt a „honfoglalók” beavatkozása.

Géza fejedelem az erdélyi Gyula lányát, Saroltát vette feleségül akkor, amikor Erdély a bizánci ortodoxia térítési területének számított, és a vezető réteg a görög hiten volt. Mivel a keleti kereszténység terjedése — ekkor már jól láthatóan — a szláv nyelvi asszimilációhoz vezetett, Géza fejedelem előtt egyedül a nyugati kereszténységre való áttérés kínálkozott nemzetmegőrző programként. Meg is keresztelkedett ötszáz magyar főemberrel együtt egy Szankt Galleni szerzetes által. Az eredmény ismert. A latin, mint szakrális nyelv nem tudott asszimilálni, így megtarthattuk magyar nyelvünket.

Korabeli források szerint Sarolta erős egyéniség, uralkodói típus volt, és amikor Géza fejedelem öreg és beteg lett, igyekezett tőle átvenni a hatalmat. Ez a bizánci ortodoxia térnyerését segítette volna elő, ami — Istennek hála — ezúttal nem sikerült.

Szent István királyunk folytatta apja megkezdett munkáját, és a Szent Korona országát, Szűz Mária kegyelmébe ajánlva, a nyugatrómai vallás követőjévé tette. „Tíz falunként egy templom” címen ismert programjának egy nyilvánvaló eredményét ma is fölmérhetjük: moldvai csángó véreink bizonyosan ennek köszönhetik megmaradásukat az elrománosodott környezetben. A román kereszténység (értsd: keletrómai, vagyis bizánci) épp olyan erőszakosan terjeszkedik, mint a szláv!

A térítésnek megfelelően a nyugati kereszténység a magyar nyelvterületen kívül kiterjedt a Szent Korona hódítási területeire is, így az Adriai-tengermellék népei ugyanúgy megszabadultak a bizánci fennhatóságtól, mint pl. a csehek és a

lengyelek. Ez a beavatkozás persze már elkésett, hiszen ezen térségek hun népmaradékai eddigre már jóvátehetetlenül szlávva váltak.

A szláv nyelvek asszimilációja minden elképzelést fölülmúl. Európa ősi népeinek maradékai ma oroszul beszélnek, úgy a finnugor, altáji népek, mint a sztyeppei kazak és más, korábban már el is törökösödött hun maradékok. Nem volt légből kapott tehát a herderi jóslat, hogy a magyarság el fog tűnni a szláv tengerben. Ez a veszély ma is fönnáll, vigyázat!

Nemzeti összefogásra van szükség nyelvünk, kultúránk és hagyományaink megőrzése, és ha lehet terjesztése érdekében, amihez azonban egységesnek kellene lennie a múltunkról kialakított képnek.

Fontos, hogy tiszteljük őseinket, és csak akkor lépünk föl elmarasztaló bírálattal tevékenységükkel szemben, ha minden kétséget kizáró bizonyítékokkal rendelkezünk. Ez esetben is csak akkor, ha föltétlenül szükséges, vagy elkerülhetetlen.

Ha a világ nagyformátumú királyként tartja számon Szent Istvánt, és hazánk népe is szent királyként tiszteli, akkor mi ne keressünk ellenséget benne. Lehet, hogy hibázott, lehet, hogy ősi törvényt szegett, biztosak azonban csak abban lehetünk, hogy mi még mindig magyarok vagyunk!

Minden egyéb csak vélekedés, találgatás, feltételezés...

Megmaradtunk magyarnak, megőrizve legnagyobb kincsünket, édes anyanyelvünket. Ezért ezerszer is hála Szent Istvánnak, aki Koppány és az erdélyi Gyula leverésével, vezérelőzöt hozott a hosszú távú cél, a magyarság megmaradásának biztosítására.

Szent István nevét a moldvai csángók imába, dalba foglalták. Idézzük föl ezt a gyönyörű éneket első szent királyunk örök tiszteletére:

*Óh, Szent István dicsértessél,
Menny és földön tiszteltessél,
De főképpen nálunk ma,
Mint hazánk fő oszlopa,
Kérünk mint apostolunkat,
És az első királyunkat,
Szent István nézz mennyből le,
A szép magyar népedre!*

